

[Svend E. Johansen.]

Gang paa Gang over for Regeringen og Regeringspartierne, ja, over for den danske Rigsdag i det hele taget og over for det danske Folk hævdet, at der er kun en eneste Mulighed, saafremt man vil ændre Forholdene i vort Land til det bedre, og det er at afstaa fra Ambulancetjeneste, at afstaa fra at komme med Hæfteplaster, hver Gang Saaret bryder op, og i Stedet gaa til Ondets Rod og blive klar over, hvad det er, der virker, at Forholdene i et kultiveret Samfund som det danske, er, som de er, med Nød og Elendighed, med stigende Fattigdom paa den ene Side, modsvaret af stigende Rigdomme paa den anden. Man maa gaa til Bunds i Problemerne, og dér kan man vel næppe, i denne Sal i hvert Fald, være i Tvivl om, hvor Retsforbundet er at finde. Man kan næppe være i Tvivl om, at vi dér peger paa de økonomiske Monopoler, Jordmonopolet, Toldmonopolet, Skattemonopolet, for ikke at tale om det politiske Monopol, der betinger, at 149 Borgere i denne Sal og 76 i den anden kan skalte og valte med Borgernes Penge, som de lyster, og saa forsøge at klare Frisag paa Spørgsmaalet ved at komme med en Skueret som den, vi her præsenteres for, og som man i Virkeligheden med god Grund kunde betegne som politisk Svindel. Hvis Regeringen vil gaa de dybtgaaende Reformers Vej og tage Beskyttelsen bort fra de rige og umuliggøre, at man i Ly af Monopolerne kan tilvende sig andre Menneskers retmæssige Ejendom og forhindre dem i at faa fuldt Udbytte af Arbejdsindsatsen, kan man finde os paa dette Grundlag, men til en Lovgivning af den Art, som i Dag præsenteres for os, skal man ikke alt for stærkt regne med vor Hjælp.

Det var ogsaa betegnende — det vil jeg gerne tage med her —, at Ordføreren for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, havde faaet ud af Forslaget, at det i Grunden ikke var saa galt. Han savnede kun en Arbejdsplan, og da den ikke var der, gav han visse Antydninger til Socialministeren og anviste bl. a. den Udvej at lade Nødhjælpsarbejder bestaa i Anlæg af Idrætspladser, Stadions og Fodboldbaner, og saa lyste de henrivende Øjne, det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har, af barnlig Forundring, da han sagde: for det vil jo betyde, at der skyder Villa-kvarterer op rundt omkring disse Idrætspladser, og det betyder, at Grundværdierne stiger — saa kom ikke og sig, at Det konservative Folkeparti ikke ved, hvad Grundværdistigning og hvad Grundskyld betyder! Hvis Socialministeren, der hverken ved ud

eller ind med Hensyn til den praktiske Udformning af selve Forslaget og hvilke Arbejder der skal sættes i Gang, vil gribe til det Halmstraa, det ærede Medlem Hr. Carsten Raft her har kastet ud, saa vil det betyde, at han yderligere arbejder for at faa Grundværdierne til at stige, og det vil sige, at Grundenes Indehavere tager Gevinsten i Lommen, og vi andre sidder tilbage med de lange Næser, hvad vi jo i øvrigt er saa inderlig vant til.

Nej, Forslag til Lov om Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse tror jeg hører til de kriminelle Aborter, som Justitsministeren afskyer og kræver straffet, og vi kan ikke gøre os til medskyldige i en kriminel Handling, saa de Herrer faar Lov at ride alene.

Alfred Jensen: Det Forslag, der er til Behandling her i Dag, vil muliggøre, at der skaffes Beskæftigelse til Tusinder af dem, der gaar arbejdsløse, og det vil blive modtaget af disse Tusinder med Forventning og Glæde, for selv om man taler aldrig saa meget om de store Arbejdsløshedsunderstøttelser, saa er det en Kendsgerning, at de arbejdsløse er stærkt interesserede i at faa Arbejde, saa de kan opnaa at forbedre deres Stilling. Der er vel nok adskillige af de arbejdsløse, der er blevet skuffede Gang paa Gang og derfor er blevet deprimerede og har opgivet Haabet om nogen Sinds at komme i Arbejde, men det er heller ikke saa underligt, naar vi ser paa de store Arbejdsløshedstal, i Vintertiden, for Øjeblikket 140 000, og om Sommeren, der er den bedste Tid, ca. 50 000. Det er en af de Skavanker, som klæber ved det Samfundssystem, vi har. Arbejdsløsheden er inderlig forbundet med Kapitalismen; saalænge Kapitalismen har eksisteret, har der været Arbejdsløshed, og den er steget ustandselig under Kapitalismens Vækst. Man kan jo nok tale om, at det er de store Arbejdslønninger, de stive Tariffer, som virker, at Arbejdsløsheden stiger, men det er dog en Kendsgerning, at Arbejdsløsheden steg ogsaa, før vi fik disse Tariffer. Det er en Kendsgerning, at der er en Tendens i Samfundet til, at Fattigdommen ophobes mere og mere paa den ene Side og Rigdommen paa den anden Side. Men som Arbejdsløsheden er en Frugt af Kapitalismen, saaledes er Kapitalismen interesseret i, at der opretholdes en Reservearmé, ved Hjælp af hvilken man kan trykke Arbejdsforhold og Lønninger ned paa et passende Niveau. Naturligvis ønsker man ikke i de herskende Kredse i Samfundet, at en saadan Reservearmé skal faa et saa stort Omfang, som den